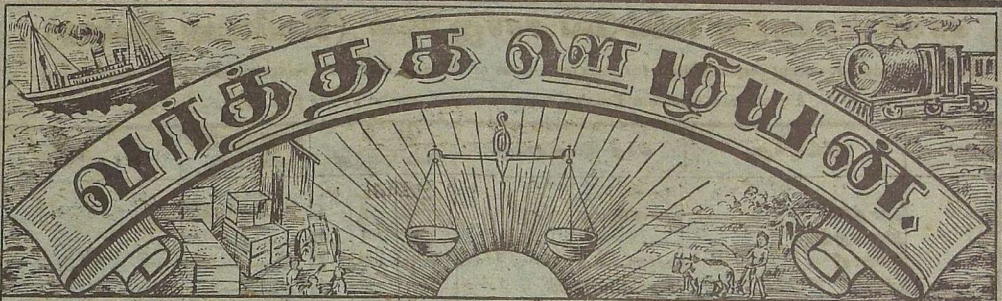

84444

Regd. No. M. 2797

* **VARTHAGA OOLIAN.** *

Trichinopoly.

Monthly Journal of Commerce, Trade
Industry, Finance and AgricultureJune
1938

மலர் 6]

திருச்சிதைப்பள்ளி ஜூன்-மீ 1938.

[இதழ் 72

ஆசிரியர் திரு டி. வி. கே. நாபுடு.

தட்டவண்ண.

“வர்த்தக ஸமயன்”
தமிழ்நாட்டில் வர்த்தக ஸமயன்
பதிவிடப்பட்டிருக்கிறது. இதன்
மூலக்கருவியாகிய வர்த்தக ஸமயன்
1. திருச்சிதைப்பள்ளி 25
2. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
3. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
4. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
5. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
6. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
7. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
8. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
9. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
10. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
11. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
12. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
13. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
14. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
15. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
16. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
17. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
18. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
19. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
20. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
21. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
22. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
23. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
24. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
25. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
26. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
27. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
28. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
29. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
30. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
31. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
32. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
33. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
34. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
35. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
36. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
37. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
38. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
39. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
40. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
41. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
42. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
43. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
44. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
45. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
46. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
47. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
48. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
49. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
50. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
51. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
52. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
53. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
54. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
55. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
56. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
57. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
58. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
59. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
60. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
61. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
62. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
63. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
64. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
65. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
66. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
67. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
68. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
69. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
70. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
71. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
72. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
73. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
74. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
75. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
76. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
77. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
78. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
79. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
80. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
81. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
82. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
83. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
84. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
85. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
86. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
87. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
88. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
89. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
90. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
91. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
92. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
93. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
94. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
95. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
96. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
97. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
98. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
99. திருச்சிதைப்பள்ளி 10
100. திருச்சிதைப்பள்ளி 10

பக்கம்	
198	சர்மான்சுக்கு ரமில்வே சார்ஜ்கள்
199	மைசூரின் அபிவிருத்தி
201	பர்மா இந்திய வர்த்தக சபை
202	குறிப்புகள்
204	பர்மாவின் எதிர்காலம்
206	As it strikes me
209	Jottings
209	Political Reforms in Cochin
210	Economics of Hyderabad
212	Reviews
215	Mushroom Industries and Official Patronage

“VARTHAGA OOLIAN”
Annual Subscription.
Inland Rough Re. 1. Glaze Rs. 3. Foreign Sh. 4.
Advertisement Tariff Per Insertion.
One inch Re. 1-0-0. One Page Rs. 15-0-0
Half Page Rs. 10-0-0. Wrapper Page Rs. 25.
Advertisement without prepayment will not be considered. For further particulars write to the Manager.

RECEIPT OF A COPY OF
‘VARTHAGA OOLIAN’

IS AN INVITATION TO SUBSCRIBE OR TO ADVERTISE.

All Correspondence, Money Orders, etc., must be addressed to :—

THE MANAGER,

“VARTHAGA OOLIAN”,

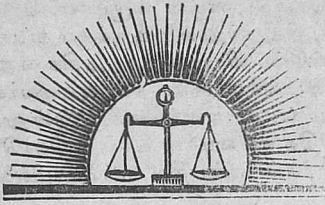
TRICHINOPOLY, SOUTH INDIA.

சாமான்களுக்கு ரயில்வே சார்ஜுகள் (Railway Rates)

The Railway do not accept responsibility for the correctness of these quotations a reference should be made to the
Local Rate Advice & Foreign Rate Circulars issued by the S. I. Ry.

சாமான்கள்.	எங்கிருந்து.	எந்த இடத்துக்கு.	ரேட்டி மணங்குக்கு			எந்த தேதியி லிருந்து	ஷரா.
பாலஸ்டு	குளத்தூர்	புள்ளம்பாடி	0	1	0	22-4-38	
"	திருவறம்பூர்	"	0	1	0	"	
மூங்கில்	கல்லாயி	எர்ணாகுளம்	0	2	0	10-5-38	
செங்கல்	புதுவூர்	திருச்சி கூடுஸ்	0	0	6	1-5-38	
மூந்திரிபருப்பு	சார்வத்தூர்	அஜிக்கல்	0	0	6	15-4-38	
"	கண்காண்காடு	"	0	0	9	"	
"	கண்ணபுரம்	"	0	0	6	"	
"	சிலாஸ்வர்	"	0	0	9	"	
"	பாளையங்காடி	"	0	0	6	"	
"	பையனூர்	"	0	0	6	"	
"	திருக்கார்பூர்	"	0	0	6	"	
"	சார்வத்தூர்	மங்குளூர்	0	2	10	"	
"	கண்ணபுரம்	"	0	2	10	"	
"	திருச்சூர்	வெள்ளூரில்	0	3	1	25-4-38	
செமண்டு	மதராஸ் ஹார்பர்	புள்ளம்பாடி	0	6	8	22-4-38	
சிலக்கரி	நாகப்பட்டணம்	மதராஸ் பீச்	0	2	7	16-5-38	
தேந்தாய்	கடக்காபூர்	"	0	12	6	10-5-38	
"	முருக்கம்புழா	"	0	12	6	"	
பருத்தி	கடலூர்	புதுச்சேரி	0	2	0	28-4-38	
"	மதராஸ் ஹார்பர்	"	0	3	8	15-5-38	
"	பொள்ளாச்சி	திருச்சி கூடுஸ்	0	8	8	1-5-38	
அரிசி	காஞ்சீவரம்	பொள்ளாச்சி	0	5	11	"	
இரும்பு	மதராஸ் ஹார்பர்	புள்ளம்பாடி	0	6	8	22-4-38	
இரும்பு சாமான்	"	"	0	7	10	"	
சுவார்ட்ஸ்	மணப்பாறை	ஆலவாய்	0	3	7	2-5-38	
உப்பு	துத்துக்குடி	அங்காடிபுரம்	0	5	0	10-5-38	
"	"	மேலட்டூர்	0	5	0	"	
மூந்திரிபருப்பு	கள்ளிக்கோட்டை	மேட்டபாலம்	0	13	8	15-4-38	
கரி	தாசம்பட்டி	சென்னை	0	4	8	"	
தான்யம்	அம்பாபுரம்	மேயம்புத்தூர்	0	9	5	22-4-38	
"	"	ஈரோடு	0	14	0	"	
ஜிப்சம்	அரியலூர்	சகாபாத்	0	5	5	20-4-38	
"	பிச்சுண்டாரங்கோயில்	"	0	5	5	"	
"	கள்ளகம்	"	0	5	5	"	
"	புள்ளம்பாடி	"	0	5	5	"	
இரும்பு குழாய்	பத்ராவதி	மணப்பாறை	0	5	3	1-4-38	
தீபெட்டி	சிவகாசி	பாகல்காடி	3	2	5	10-4-38	
"	"	காக்கிநாடா	3	2	1	"	
"	"	கடப்பை	1	15	5	"	
"	"	எர்மகுண்டலா	2	1	0	"	
"	சாத்தூர்	வதிமுகா	2	8	8	"	
"	"	காரூர்	2	4	11	"	
"	"	மீதவன்கிரி	2	9	9	"	
"	"	ஆதேனி	2	8	10	"	
"	"	பல்லாரி	2	8	9	"	
"	"	டெஜவாடா	2	9	7	"	
"	"	குண்டக்கல்	2	6	9	"	
"	"	குண்டூர்	2	9	3	"	
"	"	நந்தியால்	2	12	7	"	
"	"	நெல்லூர்	1	15	5	"	

“நாணயம் நனி பேண்”

“வர்த்தக ஊழியன்”

திருச்சிணப்பள்ளி

1938-ஹஸ் ஜூன்-மீ

மைசூரின் அபிவிருத்தி.

(Progress of Mysore)

மைசூர் சமஸ்தானத்து பிரதி நிதி சபையில் அந்தசமஸ்தானத்து திவான் ஸர் மிர்ஸா இஸ்மெயில் இந்த மாதம் 10-ந் தேதியன்று சமஸ்தானத்து வரவு செலவு திட்டத்தைப்பற்றிப் பேசிய போது மைசூரின் விவசாய பொருளாதார கைத்தொழில் அபிவிருத்தியைப் பற்றிப்பேசினார். அச்சமயம் சமஸ்தான கவர்ன்மெண்டின் முக்கிய கொள்கையை விளக்கக் கூறினார். உலகமெங்கும் உள்ளது போலவே இந்த சமஸ்தானத்திலும் ஜனங்களுக்கு வேண்டியவை யாவும் இங்கேயே கிடைக்கும்படி செய்வதே நோக்கமாம். சர்வதேச வர்த்தகத்தில் எப்போது என்ன தடைகள் ஏற்படுத்தப்படும் என்று சொல்வதற்கில்லை. இத்தடைகளும் நிர்ப்பந்தங்களும் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வரிகளாலும், அளவு விகிதங்களால் வரையறுப்பதாலும் நானிய மாற்றை தக்கபடி மாற்றுவதாலும் ஏற்படலாம் ஆகையால் நமக்கு வேண்டிய தேவைகளுக்கு அயல் நாடுகளை அதிகம் நம்பியிராமல் நாமே அவைகளைத்தயார் செய்து கொள்ளவேண்டும். இப்படி நமக்கு வேண்டிய சாமான்களை நாம் தயார் செய்வது நமது சுயமரியாதைக்கும் ஏற்றதா

கும். இவ்விதம் கூறிய திவான் மைசூர்க்காரர்கள் அந்தநாட்டிலேயே செய்த துணிகளை உடுத்தி அந்நாட்டிலேயே தயாரான உணவுப் பொருள்களை சாப்பிட்டு, தமது வேலைகளுக்கு அந்நாட்டு சாமான்களையே உபயோகிப்பதோடு அந்நாட்டு சாமான்கள் இதர நாட்டு சாமான்களைப் போலவே உயர்ந்த தாயிருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ளவும் வேண்டுமென்று கூறினார். இது பொதுவாக ஒரு நல்ல லக்ஷியமே. இதற்காகதிவானும் ராஜாங்க அதிகாரிகளும் பாடுபட்டு வருவது போற்றத்தக்கது. இவ்விதம் திவான் கூறியதில் இந்திய தேசிய லக்ஷியத்துக்கு பாதகம் ஏற்படும் என்ற பயம் உண்டாகிறது. இப்போது இந்தியாவில் பற்பல இடங்களில் ஜனத்தலைவர்கள் அந்தந்த மாகாணங்கள் அல்லது ராஜ்யங்களைத் தனிதேசமாகப்பாவித்து தனிதேசிய லக்ஷியம் கொண்டாடத் தலைப்பட்டுள்ளனர். அன்யமாகாணத்தாருக்கு வேலை கொடுக்கக் கூடாது; அனியர்கள் தம் மாகாணத்தில் வந்து தங்கி பொருளாதார விருத்தியடையக் கூடாது; தம் மாகாணத்து ஜனங்களின் தேவைகளை அங்கேயே அந்த இடத்து ஜனங்களையும் பொருளாதார வசதிகளையும் கொண்டே தயார் செய்து கொள்ளவேண்டும். இதர மாகாணத்து சாமான்களை அதிகம் ஆதரிக்கக்கூடாது என்ற கொள்கைகள் கிளம்பியுள்ளன. இது இந்தியா ஒரு தனித்தேசம் அல்ல; ஐரோப்பா, ஆசியா போல ஒரு தனிக்கண்டம் என்று சிலர் வாது கூறுவதை மிகவும் ஆதரிக்கிறது. இப்படிப்பட்ட கொள்கை பரவி வருவதற்குக்காரணம் எதுவாயினும் இது இந்தியாவின் ஒற்றுமைக்கு எவ்வளவு தூரம் பாதகமாயிருக்குமென்பது கவனிக்கத்தக்கது. அங்குக்குபொருளாதார, ராஜ்ய சபேசையும், தனித்திருக்கும் தன்மையும் ஏற்பட்டால், சிற்சில அவசியமான விஷயங்களுக்கன்றி மற்றபடி ஒற்றுமை என்பது ஏற்படுவதற்கு சந்தர்ப்பம் இல்லாது போய்விடும். லக்ஷியங்கள் மாறுபட்டு நோக்கங்கள் முரண்படுமானால் உள்ள ஒற்று

மையும் அற்றுவிடும். ஐரோப்பாவிலுள்ள நிலைமைதான் இங்கு ஏற்படும். இதனால் நமது தேசத்துக்கு சமஷ்டி ஏற்பாடு அவசியம் என்பது தெளிவாகிறது. இப்போதுள்ள சமஷ்டி அமைப்பில் குறைபாடுகள் பல உண்டு. ஆயினும் பிளவு விருத்தியாகாமலிருக்க, குறைபாடுள்ள சமஷ்டியாவது ஏற்படுவதுதான் நல்லது. குறைகளைப் பின்னால் சரிபடுத்திக் கொள்ளலாம்.

இப்போது உலகமெங்கும் வேலை யில்லாத்திண்டாட்டம் அதிகமாக இருந்து வருகையில் அதைக்குறைக்க மைசூர் கவர்ன்மெண்டார் கைகொண்டுள்ள கொள்கை போற்றத்தக்கது. நாட்டிலுள்ள வாலிபர்களுக்கு வேலை கிடைப்பதற்கு அதிக துறைகள் ஏற்படுத்திக்கொடுக்க வேண்டுமென்று திவான் கூறினார். தற்போது விவசாயமும் படிப்பாளிகள் இறங்கியுள்ள உத்தியோக வகைகளும் தான் விசேஷமான வேலைத்துறைகளாக இருக்கின்றன. இவைகளைத் தவிர வேறு பல துறைகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து வாலிபர்களுக்கு சௌகரியம் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்றும், நாட்டிலுள்ள பணம் தொழில் துறைகளில் உபயோகமாகி லாபம் வரும்படி செய்ய வேண்டுமென்றும் கூறினார்.

இந்தக்கொள்கையை அனுசரித்து கவர்ன்மெண்டார் செய்து வரும் முயற்சிகளை திவான் எடுத்து கூறினார். கவர்ன்மெண்டார் சுமார் 12 லக்ஷம் ரூபாய் முதல் போட்டு, சோப் தொழிற்சாலை, பட்டுத்தொழில், மின்சார சாமான் தொழில், பிங்கான், அரக்கு முதலியவை செய்யும் தொழில் இவைகளை நடத்தி வருகின்றனர்.

வேறு பல தொழில் சாலைகளில் கவர்ன்மெண்டார் பங்குகள் எடுத்துக்கொண்ட வகையில் 30-லக்ஷம் ரூபாய் முதல் போடப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி நாட்டின் கைத் தொழில் அபிவிருத்திக்கு கவர்ன்மெண்டார் பாதகம் செய்வதில் இரண்டு வகை பாதகங்கள் ஏற்படா வண்ணம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்

டியது திவானின் கடமையாகும். முதலாவது கவர்ன்மெண்டு பங்கு எடுத்துக் கொண்டுள்ள தொழில் களுக்கு கவர்ன்மெண்டிடமிருந்து விசேஷ சலுகைகள் இயற்கையாகவே கிடைக்கும். இது இதர தொழில் ஸ்தாபனங்களுக்கு பாதகம் விளைவிக்கும். ஒரு வகைத் தொழில் நாட்டில் ஸ்தாபிதமாவதற்கு கவர்ன்மெண்டார் பங்கு எடுத்துக்கொள்வதன் மூலம் உதவி செய்து அதன் மூலம் அவ்வகைத் தொழிலில் பல கம்பெனிகளோ மில்லுகளோ தொழில் சாலைகளோ ஏற்படுமானால், கவர்ன்மெண்டார் தமது பங்கை பொது ஜனங்களுக்கு விற்று அப்பணத்தைத் தம்மிடம் உதவி நாடும் வேறு வகைத் தொழிலுக்கு உதவி செய்ய உபயோகிக்க வேண்டும்.

இரண்டாவதாக புதிதாக சர்க்கார் சொந்தத்தில் நடத்தும் தொழிலை எப்போதுமே சொந்தத்தில் நடத்தி வரக்கூடாது. அப்படிச் செய்தால் ஜனங்களுக்கு தன்னம் பிக்கையும் தொழில் துணியும் குறைந்து போகும். கூடிய சீக்கிரத்தில் அதை பொது ஜனக்கம் பெணிக்கு விற்றுவிட வேண்டும். இப்போது உலகம் உள்ள நிலைமையில் பல கவர்ன்மெண்டு கம்பெனிகள் சர்க்கார் ஆதினத்தில் இருந்து வருவது தான் நல்லது என்று தோன்றும். ஆயினும் கவர்ன்மெண்டார் தமது வருங்காலக் கொள்கையை நாம் மேலே சொன்னவாறு மாற்றிக் கொண்டு முன்னாலேயே வெளியிடுவது நல்லது. சர்க்காருடைய சொந்தமான தொழில் துறைகளுக்கு வேண்டிய அதிக மூலதனத்துக்கு ஜனங்களைப் பங்குகள் எடுத்துக் கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

இதனால் கவர்ன்மெண்டார் தம்மிடம் உள்ள அதிகப் பணத்தை வேறு உபயோகமான வழிகளில் உபயோகிக்கலாம்.

சென்ற 20 வருஷ காலத்தில் சுரங்கங்களிலிருந்தும் சந்தனக் கட்டை விற்பனையிலிருந்தும் மைசூர் சமஸ்தானத்துக்கு 634 லக்ஷம் ரூபாய் வரும்படி கிடைத்தது.

இதில் 500 லக்ஷம் ரூபாய் பாசன வேலைகளுக்கு செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பாசன வேலையால் கவர்ன்மெண்டாருக்கு அதிக வரும்படி கிடைக்கவில்லையாம். ஜனங்கள் சௌகரியமடைந்து உணவுப் பொருள்கள் அதிகமாகி அதிக நிலம் சாகுபடிக்கு வந்ததே இதனால் ஏற்பட்ட பலனாகும். இதற்காக கவர்ன்மெண்டார் வருந்தவில்லை. இன்னும் சௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்க அவர்கள் தயாராக இருக்கின்றனர். ஆனால் இவ்விதம் செய்து கொடுக்கும் பாசன வசதியை ஜனங்கள் முழுதும் உபயோகிக்க வேண்டுமென்றும், ஜலத்தை வீணாக்காமல் அதனால் அடையக் கூடிய முழு பிரயோஜனத்தையும் அவர்கள் அடைய வேண்டுமென்றதான் அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

திவான் அவர்கள் தமது பிரசங்கத்தில் அடுத்த 1938-39-ம் வருஷத்தில் செய்ய உத்தேசித்திருக்கும் திட்டங்களைப் பற்றி விரிவாகக் கூறினார். பட்டணங்களிலும், கிராமங்களிலும், குடிசை வசதி, ஆடு அபிவிருத்தி கோழி வளர்த்தல், தேன் உற்பத்தித்தொழில், பட்டிப் பூச்சி முட்டைகளைப் பத்திரப்படுத்தல் முதலிய புது இனங்களுக்கும் கல்வி, சுகாதாரம், வைத்தியம் முதலிய ஏற்கனவேயுள்ள இனங்களின் அபிவிருத்திக்கும் அதிக பணம் செலவழிக்கப்போகிறார்கள்.

மைசூர் கவர்ன்மெண்டார் ஜனங்களுக்கு இன்னும் அதிகமாக நன்மை செய்யத்தடையாக இருப்பது கப்பம் கட்டும் தொல்லையாகும். சமஷ்டி ஏற்பட்டால் இது முற்றிலும் ஒழிந்துபோகலாம். ஆயினும் அதுவரை இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் மைசூர் விஷயத்தில் நியாயமாகவும் தாராளமாகவும் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது திவானின் கோரிக்கையாகும். இப்போது சமஸ்தான வரும்படியில் இருப்பதில் ஒரு பங்குக்கு மேற்பட்ட தொகைதான் வஜாவாகிறது. மாகாணங்களுக்கு வருமான வரி வரும்படியிலிருந்து பண உதவி செய்யும் ஏற்பாட்டை கப்பம் கட்டும் சமஸ்தானங்களுக்கும் உப

யோகப்படுத்த வேண்டும் என்பது அவரது வாதம். அப்படி இந்தியா கவர்ன்மெண்டின் வருமான வரும்படியிலிருந்து மைசூருக்கும் கப்பம் கட்டும் விஷயத்தில் அதிக வஜா கிடைக்குமானால், மைசூர் கவர்ன்மெண்டார் ஜனங்களுக்கு இன்னும் அதிக நன்மைகள் செய்து கொடுப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பத்திரிகைகள் வரவு.

ஆரம்பக்கல்வி	நகராஜோதி
சுதர் தொழில்	ஸ்ரீதேவி கலா
கிராம ஊழியன்	விலாவினி
குமரன்	தனவணிகன்
குடி அரசு	நல்வழி
கூட்டுறவு	சந்திரோதயம்
சினிமா உலகம்	மிராசுதார்
செட்டிநாடு	விடுதலை
சுதேச நாட்டியம்	வின்கலாநிதி
ஸ்கிரீன் டாக்ஸ்	ஜகன்மோகினி
கிராம இந்தியா	செங்குந்தமித்திரன்
சோதிடபரிபாலனி	சினிமா டாக்ஸீன்

தேவை!

தேவை!!

விளம்பரங்கள்,
விஷயங்கள்,
ஏஜண்டுகள்.

ஒரு அணு ஸ்டாம்
புடன் மனுக்கள்
செய்யவும்.

மானேஜர்,

“தி ஸ்கிரீன் டாக்ஸ்”

301—903/மேயின் ரோடு,

சேலம் டவுன்.

பர்மா இந்திய வர்த்தக சபை

(Burmah Indian Chamber of Commerce)

பர்மா இந்திய வர்த்தக சபையின் பதின்மூன்றாவது ஆண்டு பொதுக்கூட்டம், சபைத் தலைவர் திரு M. I. சீகிபாய் அவர்கள் தலைமையில் மே-மீ 20உ நடைபெற்றபொழுது தலைவர் செய்த சொற்பொழிவின் சாராம்சம்:—

வர்த்தக நிலைமை

எதிர்கால வர்த்தகத்தைப்பற்றி திட்டமாக நாம் ஒன்றும் சொல்ல இயலாது. ஏனெனில் உலகமே இன்றை அந்தகார இருளில் அழுத்தியிருக்கிறது. கீழ்நாட்டில் நடைபெற்று வரும் சண்டையும், மேல்நாட்டில் நடைபெற்று வரும் ஆபுதப் போட்டியும் உலகத்தையே குழப்பியிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு தேசமும், பொருளாதார நிலைமையை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டி அநேக வழிகளைக் கையாளுகின்றன. ஆனால் இன்றைய உலக குழப்பத்தை இவ்வழிகள் அதிகரிக்கும்படி செய்வதனவே தவிர வேறொன்றும் செய்ய வில்லை. பாஸ்பர ஒத்துழைப்பு, நம்பிக்கை, நானியம் முதலிய நற்குணங்களுக்குப் பதிலாக தீராத சந்தேகம், கபட நாடகம், முதலியவைகள் மலிந்துள்ள இக்காலத்தில் எதிர்கால வியாபாரத்தைப்பற்றி திட்டமாக ஒன்றும் கூற முடியாது. ஆதலால் சென்ற ஆண்டு கடல் மார்க்கமாக நடைபெற்ற பர்மா வியாபாரத்தைக் குறிப்பிட்டோல்டு இவ் விஷயத்தை முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

சென்ற டிசம்பர் மாதம் வரை அபிவிருத்தியடைந்து வந்த கடல் மார்க்க வர்த்தகம் இந்த வருஷத்தின் முதல் மூன்று மாதங்களில் பிற்போக்கடைய ஆரம்பித்து விட்டது. சென்ற ஆண்டின் முதல் ஒன்பது மாதங்களில் மொத்த வியாபாரம், அதற்கு முன் வருஷத்தைக் காட்டிலும் 460 லக்ஷம் அதிகமாக அபிவிருத்தியடைந்தது. ஆனால் ஜனவரி முதல் கொண்டு மார்ச்சு வரை 188 லக்ஷ ரூபாய்க்கு வர்த்தகம் பின்னடைந்து விட்டது. 1937-38ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற மொத்த வர்த்தகத்தின் மதிப்பு 74.22 கோடியாகும்; ஏற்றுமதி வியாபாரத்தின் மதிப்பு 50.42 கோடி, இறக்குமதி வியாபாரத்தின் மதிப்பு 23.80 கோடி; 1936-37ம் வருஷம் நடைபெற்ற வியாபாரத்தைக் காட்டிலும் 1937-38ம் வருஷம் நடைபெற்ற வியாபாரத்தில், ஏற்றுமதியில் 1 சத விதிகளும், இறக்குமதியில் 12 சத விதிகளும் அதிகரித்தன. மிகவும்

ஆச்சரியம் விளைவிக்கும் விஷயம் என்ன வெனில், வியாபார மந்தம் ஏற்பட்டு மற்றைய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி குறைந்து வருங்காலத்தில், இந்தியாவுக்கு பர்மாவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யும் பொருள்கள் பெருகி வந்திருப்ப, 1936-37 ம் ஆண்டு ஏற்றுமதிப் பொருள்கள் 28.5 கோடியிலிருந்து 25.7 கோடியாகக் குறைந்து விட்டிருக்கிறது. ஆனால் பர்மாவிலிருந்து மற்றைய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகும் பொருள்கள் அதிகரித்திருக்கின்றன. சென்ற நான்கு ஆண்டுகளில் பர்மாவின் வியாபாரம், சிறிது, சிறிதாக அபிவிருத்தியடைந்திருக்கிறதென்பது நாம் திருப்திகொள்ளும் விஷயமாகும்.

அரிசி வர்த்தகம்

சென்ற ஆண்டில் அரிசி வர்த்தகம் சிறிது அபிவிருத்தியடைந்து வருகின்றது. செல் விலையும் சிறிது, சிறிதாக கூடி வந்திருக்கிறது. 1937 ம் ஆண்டு பர்மா துறைமுகப் பட்டணங்களிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பெற்ற மொத்த அரிசியின் மதிப்பு 32 லக்ஷ டன் களாகும். இந்தியாவில் மாத்திரம் 15½ லக்ஷ டன்கள் ஏற்றுமதி செய்யப் பெற்றன. சிலோனுக்கு 3½ லக்ஷ டன்கள் ஏற்றுமதி செய்யப் பெற்றன. பர்மாவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பெறும் மொத்த அரிசியில் 60 சத விதிக் இந்தியாவிற்கும், சிலோனிற்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பெறுகின்றன. பர்மாவிலிருந்து சிலோனுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பெறுவதும், சிலோனில் இறக்குமதி செய்யப் பெறுவதும், இந்திய கப்பல் வியாபாரிகளாலேயே செய்யப்பெறுகின்றன. வழக்கத்திற்கு விரோதமாக டிசம்பர் மாதம் முதல் இறுதி வாரங்களில் பெய்த மழையினால் பயிர்களுக்கு அழிவு ஏற்பட்டு, ஐந்து லக்ஷ டன் வரை சேதமேற்பட்டுவிட்டது. அப்படியிருந்தும் இந்த வருஷ ஏற்றுமதி சுமார் 31 லக்ஷ டன்களாகும். கீழ் பர்மாவில் மழையினால் பயிர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பெற்றதால், தானிய விலை கொஞ்சம் குறைவு ஏற்படலாம் என எதிர்பார்க்கப்பெறுகிறது. இந்தியாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பெறும் அரிசியின் மீத சங்கம் வசூல் செய்ய வேண்டுமென்று ஓர் ஆலோசனை கூறப்பெற்றது. இது விஷயமாக பர்மா இந்திய சபையின் துதுக் கோஷ்டி, பொருளாதாரக் கமிட்டியினரைக் கண்டு பேசியதில், இந்தியாவிற்கு ஏற்றுமதியாகும் அரிசியின் மீத தற்போது சங்கம் விதிக்கும் உத்தேசமில்லை யென்று தெரிய வந்தது.

இந்தியாவிற்கு ஏற்றுமதியாகும் அரிசியின் மீத சங்கம் ஏற்படுத்த வேண்டிய விஷய ஆலோசனை ஒரு புறமிருப்பினும், இத்தகைய ஆலோசனையினால், பர்மாவில் அரிசி உற்பத்தி செய்பவர்கள் அனைவரும் பாதிக்கப் பெறுவர் என்று நாங்கள் திண்ணமாக நம்புவதனால், அரசாங்கம் இது விஷயம்பற்றி நன்றாக ஆலோசிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. பர்மாவில் விளையும் அரிசி ரகத்தை உயர்த்துவதற்கு பர்மா விவசாய இலாகாவின்மூலம் முயற்சி செய்து வருகின்ற ரோனினும், மீண்டும் அதன் அவசியத்தை வற்புறுத்துகின்றேன்.

திருச்சியில் தானியம் முதலிய முக்கிய சரக்குகளின் விலைகளைக் காட்டும் ஜாபிதா.

(20-6-38-ம் தேதி தீங்கித்தியமை)
(From Treasury Dy. Collector.)

தானியம் முதலிய முக்கிய சரக்குகளின் பெயர்	50 பட்டணம் படிசன் அடங்கிய மூட்டை ஒன்றுக்கு	விலை ரூ. அ.
1. செல் முதல் தரம் செல்லூர் சம்பா (நயம்) ஒன்று	3 10	
2. செல் (இரண்டாந்தரம்) செல்லூர் சம்பா (மட்டம்) ,,	3 7	
3. பச்சரிசி முதல் தரம் செல்லூர் சம்பா (நயம்) ,,	8 8	
4. பச்சரிசி இரண்டாந்தரம் செல்லூர் சம்பா (மட்டம்) ,,	8 2	
5. புழுக்கரிசி முதல் தரம் செல்லூர் சம்பா (நயம்) ,,	8 0	
6. புழுக்கரிசி இரண்டாந்தரம் செல்லூர் சம்பா (மட்டம்) ,,	7 10	
7. கம்பு ,,	4 3	
8. எள்ளு ,,	10 0	
9. கரும்பு வெல்லம் 11½ மனு கிறையுள்ளது }	18 0	

“ நகராஜோதி ”

சிறந்த தேசிய வாரப் பத்திரிகை.

வருட சந்தா ரூ. 1—10—0.

மானேஜர்

“ நகராஜோதி ”

சேலம்.

NOTES—குறிப்புகள்.

கைகுத்து அரிசியை பிரசித்தப் படுத்தி கவர்ன்மெண்டார் ஏதேனும் முயற்சி செய்வார்கள் என்று முன்பொரு சஞ்சிகையில் குறிப்பிட்டோம். தென்னிந்திய தேசிய சுகாதார சங்கத்தார் கவர்ன்மெண்டுக்கு அனுப்பிய ஒரு கடிதத்தில் ஜனங்களுடைய தேக்கத்தை முன்னிட்டு கிராமாந்தரங்களில் செல் மெஷின் ஸ்தாபிப்பதைத் தடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கைகுத்து அரிசி தான் தேக்ககத்துக்கு நல்ல தென்று அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கவர்ன்மெண்டாரும் அதைப்பற்றி ஆலோசித்து வருகின்றனர். கிராமாந்தரங்களில் செல் மெஷினைத் தடுத்தால், பட்டணங்களிலிருந்து அரிசி கிராமாந்தரங்களுக்குப் போக ஆரம்பிக்குமெய்யொழிய கைக்குத்து அரிசி அதிகமாக உபயோகத்துக்கு வராது. கிராமாந்தரங்களில் கூட வேலையாட்கள் கடினமான நெலுத்தும் வேலையில் ஈடுபடுவது சந்தேகத்தான்.

* * * *

நிலங்களில் சாகுபடி வேலைகளைச் செய்யும் உரிமைகளைத் தொண்ட வறக்கத்தில் பெற்றுள்ள வேலையாள் களுக்கு அவ்வுரிமைகளைப் போக்கடிக்கக் கூடியதாக இப்போது பிரசார வேலை நடந்து வருகிறது. இப்பிரசார வேலையை காங்கிரஸ் அமித வாதிக்களைத் தவிர வேறு யாவரும் செய்ய மாட்டார் என்று சொல்லலாம். தற்சமயம் வேலையில்லாத, திண்டாட்டம் பலமாக இருந்து வருகையில், அதாவது கூடிய சீக்கிரத்தில் இன்னும் கடுமையாக விருத்தியாகக் கூடிய நிலைமையிலிருக்கையில், விவசாய வேலையாட்களிடம் அதிகரிப்பதைய விருத்திசெய்து வேலையில்லாதார் பட்டியில் அவர்களைச் சேர்த்துவிட முயலுவது மிகவும் வருத்தத்தக்கது. நிலங்களில் ஒருபகுதியாகக் கருதப்படும் இத்தகைய வேலையாட்கள் பண்ணையாட்கள் எனப்படுவார்கள். இவர்கள் மிகவும் தாழ்த்த நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்பதையாவரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே. அவர்களில் பெரும்பாலார் வரும்படிக்குறைவால் கஷ்டப்படுகின்றனர். கல்யாணம் முதலிய சுபாசுபங்களுக்குப் பணியில்லாமல் அவர்கள் நிலக்காரர்களாகிய மிராசுதாரர்களிடம் கடன் வாங்கி பத்திரம் எழுதி கொடுப்பதன்மூலம் இக்கடன்கள் வளர்ந்து கொண்டு போகும்

யன்றி பொதுவாக வசூலிக்கப்படுவதில்லை. வேலையாட்களும் சமயம் நேர்த்த போது கண்டி, சிக்கப்பூருக்குச் சொல்லித் கொள்ளாமலே பிழைக்கப் போய் விடுவது முண்டு. அப்போது பத்திரம் வெறும் காகிதமாக மாறிவிடும்.

நிலத்தில் வரக்கூடிய வரும்படியிசுக்குறைவாக இருப்பதால், இந்த வேலையாட்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய கூலியும் குறைவாகவே இருக்கிறது. விவசாயத்தில் வருஷத்தில் ஒருசில காலமே வேலை இருக்கிறது. மற்ற காலங்களில் ஏதோ அவ்வப்போது கிடைக்கும் சில்லரை வேலையில் தான் ஏதாவது அதிக வரும்படி கிடைக்கும். சமது நாட்டில் விவசாயம் ஒரு குறிப்பிட்ட வழியில் நடந்து வருவதாலும், நிலங்கள் சிறு சிறு தண்டுகளாக இருப்பதாலும் பயிர் தொழில் வேலை பருவ நிலையை அணுகித் திருப்பதாலும் விவசாய தொழிலாளிகளுக்கு வருஷம் முழுதும் வேலையும் கூலியும் கிடைப்பது சாத்தியமல்ல. அவர்களுடைய நிலைமையை உயர்த்த வேறு தக்க முறைகளை யோசித்து முடிவு செய்கிற வரையில் அவர்களிடம் அதிருப்தி உண்டாக்குவது உசிதமல்ல. சமதர்மக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி நிலமுள்ளவர்களிடமிருந்து நிலத்தைப் பயிமுதல் செய்வது என்றால் தான் இந்த பிரசார வேலை பொருத்தமாகும். காங்கிரஸ் பிரமுகர்கள் தஞ்சை ஜில்லாவில் இந்த முயற்சியில் இறங்கியிருப்பது வருத்தத் தக்கது.

* * * *

காங்கிரஸ் கவர்ன்மெண்டுகள் ஏற்பட்ட பிறகு ஜனங்களுக்கு ஸ்வராஜிய அதாவது சுய ஆட்சிக்கொள்கைகள் செல்வனே தெரிய வந்து, ஆட்சித் தொழிலில் அதிக தேர்ச்சியடைவார்கள் என்று யாவரும் எதிர்பார்த்திருக்கக் கூடும். ஆனால் நாளுக்கு நாள் காங்கிரஸ் அதிகார வர்க்கத்தினர் ராஜ்ய விஷயங்களிலெல்லாம் தலைநீட்டி மாகாணத் தலைவர்களை ஒன்றும் தெரியாத மண்டிக்களைப் போலாக்கி விட்டனர். மாகாண கவர்ன்மெண்டுகளுக்கு சட்டப்படி சுய ஆட்சி இருக்கிறதென்ற கதை இருந்தாலும், அவைகளை பொம்மை மாநில ஆட்டி வைக்கிறவர்கள் வார்தா பிரமுகர்களே. அவர்கள் அதிக செல்வாக்குள்ளவர்கள் எனப்படில் சந்தேகமேயில்லை.

அப்படிச் சொல்லுவதற்கு பதிலாக மாகாணத் தலைவர்களும் மந்திரிகளும் தலையாட்டி தம்பிரான்களாக இருந்து வருகின்றனர் என்று சொல்லலாம். ஜனங்கள் விஷயத்திலோ என்றால் ஏற்கனவே அவர்களுக்குள்ள சொற்ப சத்தாரங்கமும் சுய ஆட்சி உரிமைகளும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பிடுங்கப்படுகின்றன. கட்சிக் கட்டுப்பாடு என்ற பேரில் சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கு பேச்சுரிமையும் சொந்த அபிப்பிராயத்தை எடுத்துக் கூறும் உரிமையும் எடுபட்டுப் போயிருக்கிறது. ஐம்பது வருஷமாக ஜனங்களுக்கு உள்ள ஸ்தல சுய ஆட்சி உரிமைகளும் ஒவ்வொன்றாகப் பிடுங்கப்படுகின்றன. ஜில்லா சுகாதார அதிகாரி ஸ்தலஸ்தாபன மேற்பார்வைக்கு உட்பட்டாரார். ரோடுகளில் பண்ணைக்கு உட்பட்டாரார். விஷயத்திலும் சட்டதிட்டங்கள் சர்க்காரே செய்வார்கள். இப்போது கல்வி விஷயமும் ஸ்தல ஸ்தாபன ஆதினத்திலிருந்து எடுபடப்போகிறது. இப்படி ஒவ்வொரு துறைகளிலும் ஜனங்களுடைய உரிமைகள் பறிமுதல் செய்யப்படுவதிலிருந்து ஜனங்களுக்கு சுய ஆட்சித் திறமை குறைந்து போயோ இல்லாமலோ இருக்கிறதென்று காங்கிரஸ் கட்சியினர் கருதுவதாக ஏற்படுகிறது. இந்தியர்களுக்கு ஆட்சித்திறமைபோதாதென்று பிரிட்டிஷார் சொல்லிவந்தனர். ஆயினும் அவர்கள் ஆட்சித் தொழிலில் இந்தியர்களைப் பயிற்சிவகென்று கண்கண்மட்டிக்கொண்டு அகர்ட்கென முயற்சி செய்வதாக பிரசித்தப்படுத்தினர். ஆனால் காங்கிரஸ் பிரமுகர்களோ ஜனங்கள் யாவரும் பாமர்கள், அவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நாக்களோ எல்லா வற்றையும் நடத்துகிறோம் என்று யதேச்சாதிக்கம் செலுத்துகின்றனர். இது தான் 1935-ம் வருஷத்திய அரசியல் சட்டத்தால் எம் அடைந்துள்ள முக்கிய பலன்!

* * * *

வீட்டுக் கைத்தொழில்கள் விஷயத்தில் சென்னை கவர்ன்மெண்டார் தக்க முன்னோசனையுடனிருப்பதாகத் தெரிய வரவில்லை. ஏதோ ஜனங்களுக்குக் கண்துடைக்க முயற்சி செய்வது போல காகிதமும் செய்யும் தொழிலை விருத்தி செய்ய முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். வீட்டுத் தொழிலாக காகிதம்

செய்யும் முயற்சி லாபகரமாயிராதென்பது தின்னம். தேசாபிமானத்தைக் கொண்டு கதரை விருத்திசெய்ய முயலுவது போல் கூட இதில் விருத்தி செய்ய இடமில்லை. மட்டமான காகிதத்தக்கு கிராக்கி இருக்காது. மேலும் மில்லுகளில் தயாராகும் காகிதத்தக்கும் இரத்தக்காகிதத்தக்கும் விலையிலும் நயத்திலும் மிக்க வித்தியாசம் இருக்கும். சாமான் போடும் பை முதலியன செய்யவதற்குக் கூட இது உபயோகப்படுமா என்பது சந்தேகம். சர்க்கார் இதைச் சற்று ஆதரிக்க முயலலாம். அதனால் இத்தொழில் தேசத்துக்கு சாகவதமான நன்மையை அளிக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பது பகல் கனவாகும்.

* * * *

வீட்டுக் கைத்தொழில்களை விருத்தி செய்ய வேறு வழிகளைத் தேடவேண்டும் மெஷின் சாக்குகளுடன் போட்டி போடுவதென்னும் கொள்கையை அதிகமாகக் கவனமாக முடியாது. சாக்கு நயம் முக்கிய அம்சமாயிராமல் செய்யும்வேலைக்கு கூலிக்கணக்குப் பார்க்க வேண்டிய சிப்பந்தனையுமாயிராமல் ஒழித்தவேலைகளில் செய்யக் கூடிய தொழில்கள் விஷயத்தில் மட்டும் மில் தொழில்களோடு போட்டி போடலாம். கதர் விஷயத்தில் மில் துணிகளுடன் போட்டிபோடுவதென்னும் கொள்கையால் தான் அதற்கு பிராபல்யம் விருத்தியாகாமலிருந்து வருகிறது. விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டிய தென்றால் எவரும் மலிவான சாக்குகளையே ஆதரிப்பார்கள். தேசாபிமானம் என்னும் ஊன்று கோலால் அதிக காலம் ஒரு தொழில் நடைபெறுகிறது. சென்னை தொழில்துறையினர் கனம் வி. வி. கிரி அவர்கள் கதர் துணி நெசவுக்கு ஏற்பட்டுள்ள சிப்பந்திகளை உணர்ந்திருப்பது போற்றத்தக்கது. ஆகாசக் கோட்டை கட்டாமல் உள்ள நிலைமையை அவர் நன்கு விவரித்திருக்கிறார். கதர் தூல் தூற்றலும் துணி நெசவும் ஜிவனத்துக்கேற்ற ஊதியம் கொடுக்காதென்பதை ஒப்புக் கொள்கிறார். கிராமாந்திரங்களிலுள்ள விவசாயிகள் ஒழிவுள்ள நேரத்தில் இத்தொழிலைச் செய்து சொற்ப லாபம் பெறலாம். அநேகம் ஸ்திரீகளுக்கு இது ஏற்ற தொழிலாகும். இது விஷயமாகப் பேசுகிறவர்கள் செய்யும் முக்கிய தவறு லாபக்கணக்கு பாப்பது தான். லாபமில்லாத அல்லது மிகச் சொற்ப ஊதியம் கொடுக்கும் தொழிலாயிற்றே; இதில் ஏன் பாடுபட வேண்டுமென்று அவர்கள் ஆகேப்பனை சொல்லுகிறார்கள். சுமாமாயிருக்கும் நேரத்தில் செய்யும் வேலைக்கு லாப

நஷ்டக்கணக்கென்ன? தமதுநேரத்தை லாபகரமாக உபயோகிக்கக் கூடியவர்கள் விஷயத்தில் இத்தொழில் பயனில்லை என்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே. நமது நாட்டில் பெரும்பாலார் வருஷத்தில் பெரும் பாகம் வேலையின்றியிருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு இத்தொழில் இருப்பது நல்லது,

* * * *

நாம் மேலே கூறியபடி மில் தொழில்களோடு போட்டியில்லாத வீட்டுத் தொழில்கள் யாவை என்று பரிசீலனை செய்து அவைகளை விருத்தி செய்ய வேண்டும். முற்காலத்தில் சிற்ப சித்திர வேலைகள் பல இந்நாட்டில் பிரசித்தியாயிருந்தன. அவைகளில் எவை இப்போது ஆதரவற்றிருக்கின்றனவோ அவைகளை ஆதரிக்க முயல்வேண்டும். நமது நாட்டி அபூர்வ வேலைகளுக்கு மேல் நாடுகளில் எப்போதும் கிராக்கி உண்டு. சில வேலைகளுக்கு மிகுந்த ஊதியமும் கிடைக்கும். அப்படிப்பட்ட தொழில்களில் கிடைக்கும் சாக்குகளை மேல்நாடுகளில் விற்க ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும்.

* * * *

பம்பாய் சுவர்ன்மெண்டார் கடை, வூர்ப்புகள், மண்டிகள் முதலியவைகளில் வேலை செய்யும் சிப்பந்திகளுடைய செளகரியத்தை முன்னிட்டு ஒரு மசோதா தயார் செய்து அது விஷயமாக பொதுஜன அபிப்பிராயம் இன்னவென்பதை அறிய ஏற்பாடு செய்துள்ளனர். இம்மசோதாவின் முக்கிய அம்சங்கள் வருமாறு. வூர்ப் என்பது மொத்தமாகவோ சில்லறையாகவோ சாமான்கள் விற்கும் கடை அல்லது மண்டி, சாமான்கள் சேர்த்து வைக்கப்படும் கிடங்குகள், ஆபீஸுகள், பார்ப்ஸ் ஹூன்கள், தையல் கடைகள், வியாபார ஸ்தலங்கள் ஆகிய இவைகளாகும். இவைகளில் வேலைசெய்யும் சிப்பந்திகளுக்கு தினம் ஒன்பது மணி நேரத்துக்குமேல் வேலை கூடாது. ஒவ்வொரு சிப்பந்திக்கும் வேலை நேரத்தில் இடையில் ஒரு மணி நேரம் ஒழிவு நேரம் கொடுக்கப்படவேண்டும். எவரும் தொடர்ந்தாற்போல் ஆறு மணிக்கு மேல் வேலை செய்யும்படி வீட்கூடாது. ஒவ்வொரு சிப்பந்திக்கும் வருஷத்தில் 52 நாள் ரஜாகொடுக்கவேண்டும். மாதத்துக்கு நான்கு நாளைக்குக்குறையாமல் ரஜா இருக்கவேண்டும். வைத்தியர் சர்ட்டிபிகேட் கொடுத்தாலொழிய 15 வயதுக்குள் பட்ட சிறுவர்களை வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. அப்படிச்சிறுவர்களை வேலைக்கு வைத்துக்கொள்

வதனால் அவர்களுக்கு தினம் ஆறு மணிக்குமேல் வேலைகொடுக்கக்கூடாது. அவர்களை காலை ஆறு மணிக்கு முன்பும் மாலை 7 மணிக்குப் பின்னும் வேலை செய்யவிடக்கூடாது. தீபாவளி கிறிஸ்துமஸ் காலங்களில் இத்தினங்களுக்கு முன்பு ஒருவாரம் வரை இச்சட்டம் கடை முதலியவைகளைக் கட்டுப்படுத்தாது. சுவர்ன்மெண்டார் குறிப்பிடும் வேறு காலங்களிலும் இச்சட்டத்தின் கீழ்த்தனைகள் நிறுத்திவைக்கப்படும்.

இச்சட்டம் சிப்பந்திகளுக்கு மிகுந்த செளகரியம் கொடுக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அநேக சிப்பந்திகளுக்கு போதுமான ஒழிவு நேரமிருப்பதில்லை. சில இடங்களில் அவர்களுக்கு வேலை மிகக் கடுமையாயிருக்கிறது. அவர்களுடைய தேகமேலேவளர்ச்சிக்குபாதகம் ஏற்படுகிறது. பல கடைகளில் அவர்களுக்கு ரஜா கொடுப்பது என்பதே கிடையாது. சில இடங்களில் ரஜா மிகச் சொற்பமாக கொடுக்கப்படும். பெரிய ஸ்தாபனங்களில் கூட சிப்பந்திகளை அதிகமாயிருக்கின்றன. ஆகவே இந்த மசோதா நல்ல நோக்கத்துடன் உள்ளது என்பதில் சந்தேகமில்லை ஆயினும் அனுபவத்தில் இதில் சிலதொகைகள் ஏற்படும். பெரிய கடைகளில்தான் சிப்பந்திகளை மாற்றுக்கட்டில் வேலை செய்யச் சொல்லமுடியும். அங்கு சிப்பந்திகள் அதிகம் இருப்பார்கள். வேண்டுமென்றால் இன்னும் அதிகமாக நியமித்துக்கொள்ளலாம். காலை 6 மணி முதல் இரவு 10 மணிவரையில்கூட சில பெரிய கடைகள் திறந்திருக்கின்றன. அவைகள் விஷயத்தில் இம் மசோதாவால் அதிக சிரமம் ஏற்படாது. ஆனால், ஒன்றிரண்டு சிப்பந்திகளை வேலைக்கு வைத்துக்கொண்டு நடைபெறும் கடைகளில் இம்மசோதாவால் அசௌகரியம் ஏற்படும். அதிக ஆள்களை நியமிப்பது எப்போதும் சாத்தியமாயிராது. வியாபாரம் அதற்கிடம் கொடுக்க வேண்டும். சொற்ப லாபத்தில் நடைபெறும் கடைகளில் அதிக ஆள்களை வைத்துக்கொள்ளுவது முடியாது. ஆகவே ஒன்று கடை பெரியதாக வேண்டும் அல்லது முதலாளியோ அல்லது கூட்டாளிகளோ மட்டும் உள்ள கடைமையாகவேண்டும். இந்த மசோதாவால் பெரிய கடைகள் விருத்தியாக இடமுண்டு. முதலாளி ஒருவராகவோ இரண்டு மூன்று பேராகவோ உள்ள சிறு கடைகளின் எண்ணிக்கை விருத்தியாகவும் இடமுண்டு. இக்கடைகளில் சிலவற்றில் இரண்டொரு சில்லரை சிப்பந்திகள் மட்டும் சட்டத்துக்கிணங்கவேலைக்கு இருக்கக்கூடும். நடுத்த

பர்மாவின் எதிர்காலம் (Future of Burmah)

பர்மா வர்த்தகசபையின் அரசியல் காரியதரிசியாக விருந்த திரு F. B. லீச் அவர்கள் லண்டனில் நடைபெற்ற கூட்டமொன்றில் பர்மாவைப் பற்றி கீழ் வருமாறு கூறியுள்ளார் :—

பர்மா ஒரு முதல்தரமான விவசாய நாடு. அது விவசாய நாடாகவே இருக்க வேண்டியிருக்கின்றது. இதைப்பற்றி யான் கூறும் பொழுது, பர்மாவில் தொழில் அபிவிருத்தியை நாடும் அநேகர் என்னைக் கண்டிப்பார் என்பதை யான் அறிவேன்.

பர்மா சிறந்த தொழில்களில் அபிவிருத்தியடையுமா?

பர்மாவில் இரும்பும், சிலக்கரியும் அகப்படுவதில்லை. ஆதலால் சிறந்த தொழில்களில் இந்நாடு அபிவிருத்தியடைய முடியாது.

ஆனால் ஜல் சக்தியைக் கொண்டு தொழிற்சாலைகளில் தொழில் அபிவிருத்தியைப் பெருக்கலாம் என்று கூறப் பெறுகின்றது. பர்மாவில் நீர் வளத்திற்குக் குறைவில்லை என்பதுண்மை. ஆனால், நீர் சக்தியைக் கொண்டு கைத் தொழில் அபிவிருத்தி செய்ய முற்பட்டால் ஏராளமான செலவாகும்.

மண்ணெண்ணெய் உற்பத்தி

பர்மாவில் மண்ணெண்ணெயும் ஏராளமாய் கிடைக்கின்றது. இந்த எண்ணெயைக் கைத்தொழில் அபிவிருத்தி முறையில் உபயோகிப்பதைக் காட்டிலும்

தரக் கடைகள் அதாவது நாலைந்து ஆட்கள் உள்ள சாமான்ய லாபத்துக்கு நடைபெறும் கடைகள் மறைந்து விடும் இதனால் சில்லரை சிப்பந்திகள் பலர் வேலையின்றித் தவிக்க நேரிடும் அல்லது முதலாளிகளும் சிப்பந்திகளும் ஒன்று சேர்ந்து சட்டத்தை மீற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளலாம். வேறு இடத்தில் வேலை கிடைப்பது தூரலாமாயிருக்குமென்றால் சிப்பந்திகள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டுவந்து சட்டத்தை மீறிக் கொண்டு வேலை செய்வார்களல்லவா?

அதை சுத்தம் செய்து பெட்ரோல் ஆகவும், கெரோவின் ஆகவும் விற்பனை செய்துவரின் லாபம் அதிகமாகக்கிடக்கும்.

இந்நாட்டிற்கு வேண்டிய ஆடைகளுக்குப் போதுமான பருத்தியும் பட்டும் இந்நாட்டிலே உற்பத்தி செய்யப் பெறுகின்றன. இவைகளிலிருந்து நெசவுத்துணிகளும், துல்களும் ஏராளமாக அபிவிருத்தி செய்யலாம். ஆனால் பர்மிய மார்க்கெட்டுகளுக்கு வேண்டிய துணிகளை பர்மாதயார் செய்யவில்லை. இந்தியாவிலிருந்தும், ஜப்பானிலிருந்தும் பர்மாவுக்கு இறக்குமதியாகும் துணிகளோடு பர்மாதுணி போட்டியிட முடியாது என்று நான் நம்புகின்றேன்.

பர்மாவின் உள்நாட்டு கைத்தொழில்கள் அபிவிருத்திக்கு உற்சாக மளிக்கலாகாது என்று கூறவில்லை. பர்மாவின் எதிர்கால செழுமை, விவசாயத்திலேயே இருப்பதனால் விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்து, மூலப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்வதற்கு ஏற்ற மார்க்கெட்டுகளைப் பிடித்து, சுங்க வரிக்கை குறைத்தல் முதலிய வழிகளில் ஈடுபடுத்தல், உள்நாட்டில் உரிமையதிகப்படுத்தி பொருளாதார திட்டங்களை கருப்பதைக் காட்டிலும் நன்மை பயக்கும் என்று நான் கருதுகின்றேன்.

இந்திய—பர்மா வர்த்தகம்

1940-ம் ஆண்டுக்குள் வெளிநாட்டு இறக்குமதி பொருளில் சுங்க வரியைக் குறைக்கும் முயற்சியில் பர்மா ஈடுபடாது என்று நான் நம்புகின்றேன். ஆனால் பர்மாவில் ரெவின்யுவைக் கருதியும், புதிய கைத்தொழில் அபிவிருத்தியைக் கருதியும் இந்திய சாமான்களுக்கு வரி விதிக்க வேண்டுமென்ற ஆலோசனை சிலவிடங்களில் செய்யப் பெறுவதாக அறிகின்றேன்.

ஆனால் பர்மாவின் அரிசிக்கு இந்தியா சிறந்த மார்க்கெட்டாக அமைந்திருக்கின்றது. ஆதலால் சுங்க வரி மூலமாக இவ்விரு தேசத்திற்கும் பாதகம் செய்யும் முறையைக் கையாளலாகாது.

இந்தியா—பர்மா ஆகிய இருதேசங்களும் வியாபார நல்லுறவை நீடிக்கச் செய்து சிகேக முறையிலிருந்துவரின் இரு தேசங்களுக்கும் நலன் விளையும்

—(தனவனிகள்)

நமது பத்திரிகை.

கடந்த ஆறு வருடங்களாக நமது “வர்த்தக ஊழியன்” வர்த்தக சமூகத்திற்கு செய்துவரும் ஊழியத்தை நமது பத்திரிகையை தொடர்ச்சியாக வாசித்து வரும் நண்பர்கள் அறிவார்கள். பல வர்த்தகர்களின் அன்பும் ஆதரவும் நமக்கு இருந்து வந்தாலும் தங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டு வரும் “வர்த்தக ஊழியன்” பத்திரிகைக்கு சந்தாவை அனுப்பி உதவி செய்யும் அன்பர்கள் தேவை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். இந்த ஜூன் மாதப் பத்திரிகையுடன் ஆறுவது ஆண்டு படிவடைந்து அடுத்த ஜூலை மாதப்பத்திரிகை ஏழாவது ஆண்டு ஆரம்பமாகிறது. ஆகையால் வர்த்தக நண்பர்கள் தங்கள் பாக்கி சந்தாவை தாமதமன்றியில் அனுப்பி வைத்து “வர்த்தக ஊழியன்” பத்திரிகையின் வளர்ச்சியில் பங்கேடுத்துக் கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

மானேஜர்.

விளம்பரம்.

இதனால், சகலமான பக்கோடிகளுக்கும் தெரியப்படுத்துவது என்னவென்றால், திருச்சி தென்பண்டரிபுறம் பஜனை கோஷ்டி வடபண்டரிபுறம் யாத்திரை புறப்பட்டு பல திய்ய தேசங்களைச் செவித்து விட்டு 30—7—388 தேதி எதாவதானம் வந்து சேருவதால் பக்கோடிகள் டைடி கோஷ்டியை ஆதரித்தும் அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்தவி செய்து அனுப்பும்படியாக கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தர்மகர்த்தா.

விளம்பரம்.

இதனால் சகலமானவர்களுக்கும் தெரியப்படுத்துவது யாதெனில்:—

மு. பாலசுப்பிரமணிய செட்டி & த. கிருஷ்ணசாமி பிள்ளை மளிகை, தெற்கு வாசல் திருச்சி என்று விலாசம் வைத்து நடத்தி வந்த மளிகை, எண்ணை மண்டி வகையறா கூட்டு வியாபாரத்தை பிரித்துக்கொண்டு 31-5-38-ல் பிறந்த Dissolution of Partnership பத்திரப்பிரகாரம் 31-5-38 முடிய நிறுத்திவிட்டோம்.

திருச்சி.

மு. பாலசுப்பிரமணிய செட்டி.

31-5-38}

த. கிருஷ்ணசாமி பிள்ளை.

வர்த்தகர்களே !

உங்கள் வர்த்தகம் செழிப்படையவும்
நீங்கள் லாபமடையவும் விரும்பினால் இன்றே
உங்கள் சரக்குகளை

“வர்த்தக ஊழியனில்”
விளம்பரம் செய்யுங்கள்.

தமிழ் நாட்டில் வர்த்தகர்களுக்கென வெளிவரும்
தமிழ் மாதப் பத்திரிகை இது ஒன்றே.

ஏராளமான சந்தாதாரர்களுடையது நாடெங்கும் செல்வது.

வர்த்தகர்களால் ஆதரிக்கப் பெற்றது.

மானேஜர், “வர்த்தக ஊழியன்”

திருச்சிணுப்பள்ளி.

AS IT STRIKES ME

"BY SARATHY"

The Tamil country had for a long period in history preserved her cultural and political entity and maps in historical atlases would show that up to the time of the Vizianagar dynasty, the country was unconquered except for brief periods. Even after political subjugation the Tamils maintained their Dravidian culture intact till the introduction of compulsory English. Before that time the Tamils developed their language and literature and produced a large number of works which though they had derived much help from foreign sources preserved the Tamilian characteristics. Compulsory teaching of English in schools gave a set back to the growth of Tamil literature to meet the changing needs of the times and the attempts to use vernaculars as media of instruction was therefore welcomed. But to compel the young children to study an alien language (ie) Hindi and to give it an undue importance in the already overcrowded syllabus of the school curriculum is nothing short of dictatorship methods. The introduction of Hindi would certainly ruin the chances of giving a greater impetus to the development of the Tamil language.

If the sponsors of the Anti-Hindi-movement copy the methods so successfully adopted by the party in power, the congress party has only itself to blame. Fasting had been used to coerce others before and picketing and demonstrations are not the monopoly of the Congressmen. Since the introduction of Hindi is only a political move and the acquisition of the language is not beneficial to the rising generation either economically or culturally, the oppo-

nents are within their legitimate rights in opposing its introduction as a compulsory subject in schools. When it is realised that the Congress party does not insist on a knowledge of the language on the part of prominent members of its organisation who will be expected to go about the four corners of this sub-continent in their efforts to attain Swaraj, it is clear that the party in power wishes to use its power in directions where they expect the least opposition. In this calculation they have failed. The movement is gaining strength day by day thanks to the arrests and raid and will continue to grow and probably make a rift in the Congress party itself unless they gracefully retire before it is too late by making learning of Hindi optional.

The decision of the Government of Madras to train ten students in paper making as a cottage industry will be viewed with regret by all thinking men. Manufacture of paper is a highly technical industry and the demands made on the industry is so much critical that it is doubtful if any good quality writing and printing material could be produced in the homes. Sentimental patriotism may for a while lend its support to this cottage industry but whether it would ultimately be a paying proposition would depend upon any forced support by the party now in power by way of purchases for its own party uses or for use by Government. Manufacture of paper as a cottage industry was attempted in this country during the time of the last world war but the material produced was very bad and the industry died a natural death as soon as foreign paper began to

arrive from foreign countries. It is a pity that the local government is raising false hopes in the minds of the unemployed youths of the land.

The penalising of the mill cloth by imposing a license fee has not improved the sale of Khaddar and the Hon. Mr. C. Rajagopalachariar, the Premier of Madras, has issued an appeal to the people to patronise it. It is stated that the Tamil Nadu Spinners' Association has an excess of cloth and yarn to the extent of nearly Rs. 3 lakhs and that it is suffering for want of cash on hand to meet the calls for payment of wages to spinners and weavers. The most obvious course for the Premier to improve the sales of Khaddar would be to move the provincial Congress authorities to make a rule that every Congressman, be he a four anna member or a higher person in the party, should buy only Khaddar, or at least buy a stated minimum quantity every year. Such a rule if strictly enforced might thin out the ranks of the party and so we do not expect the Congress party leaders seriously taking up this proposal.

The next best course would be that every office-bearer in the party including members of committees (village, taluk, district and province) as also those Congressmen who are in the local boards be asked to buy only Khaddar or at least a reasonable good quantity of it. The present members in the committees and local boards might be asked to buy the stated quantity within a reasonable time and all future aspirants to offices in the party or local boards might be asked to qualify themselves as patrons of Khaddar. Even such a rule would not be popular though many of the members of

the local boards had saved much in election expenses and hence could well stand the small demand made of them. I fear if the Premier or his associates would be brave enough to insist on the purchase of Khaddar. However it is the only reasonable course for him to take.

It is gratifying to note that a prominent Congressman, the Hon. Mr. Giri has come down from the utopian heights of day-dreaming to the terra firma of hard realities. Speaking at Salem early this month he admitted the limitations of khaddar as an economic proposition and said that while khaddar production whether spinning or weaving would not give a living wage to the agricultural worker, he felt that it would give a sort of subsidiary occupation to the villager or it would be, at any rate, in a position to supply an unemployment dole to the unemployed agricultural worker. Admitting this position for khaddar it is difficult to see how this cloth can be sold in competition with the mill or handloom cloth unless the State or the party in power comes to its help. The congress party can no doubt help the cause by insisting on a reasonably widespread use of the khaddar cloth by its members, while State help by means of a bounty would be open to serious objection.

The proper way to popularising Khaddar is to educate the people to utilise their spare time in spinning. Just as the housewife does the cooking or the householder washes his own cloth and does not compare wages for the work done with the hotel bill or washerman's charges, spinning ought to be taken up by the people without any comparison of the relative costs. After all they would be asked to spin only in their spare moments which would otherwise be wasted and what ever is saved, even though it

would be a very small amount individually, might mean a great saving collectively. Itinerary weavers can be employed to utilise the yarn so produced. Efforts were made to popularise spinning in the heydays of non-co-operation by means of takli and charka demonstrations but no sustained efforts were made to follow them up by organising weaving parties to keep up the spinning zeal and to transform the yarn into cloth; such work was not spectacular as the demonstrations; but then solid work requires really patriotic workers who do not care for spectacular and advertisement methods of working and the Congress party is lacking in them.

The labour situation has become very acute in India and strikes have become very frequent occurrences. Unless timely measures are taken to put an end to this war between capital and labour, a time might come when the situation might go out of control. It is therefore gratifying to find that the employers in North India are trying to tackle this question in right earnest. They have appointed a committee to consider the labour problem with a view to arriving at a satisfactory basis upon which to act for a lasting peace between the interests of capital and labour. The Bombay Government, too, are considering this problem with a view to evolving a common basis for all India.

It is necessary that a comprehensive committee be appointed to consider this problem at an early date. Three parties are interested viz, capital, labour and the government. Representatives of these three interests should be on the committee. The necessary spade work might be done in informal preliminary conferences in which the issues to be tackled with might be formulated and then the committee should be asked to consider the problem in

all its bearings and to make recommendations.

But for the committee to carry on its work, there should be industrial peace in the country and in order to ensure it a via media should be found by which the immediate and urgent needs of labour might be met, at least partially, by the employers. On the other hand the workers should undertake not to resort to lightning strikes on frivolous issues and that too against the dictates of their leaders.

The committee might be asked to produce their report within a reasonably short time so that industrial peace might be ushered in at an early date.

* * * *

The standardisation of the principles involved in the amicable settlement of labour disputes would be apparent when we see that the recommendations of the court or conciliation boards are condemned or praised according as the party in question is adversely affected or favourably treated. Both the parties are vociferous in their denunciation of the recommendations when these fall short of their expectations. Such a state of things is deplorable. It is certainly desirable to consider if extravagant recommendations would not lead to the closure of mills or factories or to their being shifted to more advantageous places. The strike situation in Cawnpore is an instance in point. There was a report recently circulated that the mill-owners rather than submit to labour preferred to shift their business elsewhere. The world economic situation is so bad that every industry is hard hit by way of reduced demand for their products in this country and abroad. Closure of two concerns in Pondicherry as a result of world depression and the French Labour Code ought to serve as an eye-opener to labour. Capital may not be satisfied with a small return

and that too on a risky job and if labour insists on a drastic cut in the rate of dividend, the industries might not develop to the extent the people desire and many will be thrown out of employment. Already the prohibition programme of the Congress party is increasing the number unemployed and if Sardar Vallabhai Patel's injunctions are carried out in earnest, the country would soon be faced with a crisis the magnitude of which might surpass even the serious nature of the problem in the West.

The social programmes of the Congress governments are said to cost the textile industry to the extent of a six per cent. excise duty. If labour insists and gets its 'extreme demands satisfied, foreign textile interests might be enabled to dump their goods in India as it happened in the case of Japan.

By this it is not meant to say that the employer has done his best to meet the legitimate demands of labour. Recent labour enquiry reports show that much more could be reasonably expected of the employer. Many concerns have failed to meet even the small yet legitimate needs of the workers. Such variations in the treatment of labour affects the generous employer adversely. That is why it is important that fundamental principles regarding the treatment of labour should be studied and formulated.

The attitude of the Cawnpore labour strikers in declining to let the men of essential services to go into the mills or factories to ensure that the machinery etc. were kept in proper condition is deplorable and represent a state of mentality bordering on the revolutionary. The labour leaders have now an additional responsibility of educating the workers not to resort to such tactics and the Governments too should step in to prevent such intimidation. Supposing that the

labour force of a mill or factory were housed in the premises of the concern itself, would they stoop to prevent the staff of the mill's water supply and lighting plants from attending to their work. There should be an understanding between the labour leaders and the employers and also the government that whatever might be the nature of the dispute, the clerical and other essential services should not be disturbed.

Mr. E. H. M. Bower, M.L.A., speaking at Ootacamund early this month warned the Anglo-Indians not to identify themselves with any of the existing parties. His chief reason seems to be that the two great parties viz the Congress and the Muslim League were bent upon throwing off the British connection. Anglo-Indians may, by reason of their cultural individuality and their leanings towards the white race, be excused if they wish for British connection indefinitely, though the present world situation might lead thinking Indians also in wishing for a better and reasonable Indo-British relations than that which exist today, for India by itself cannot withstand the aggressive states of the world and might share the fate of Abyssinia and no amount of Satyagraha would save the country from the domination of the less righteous minded directorship states. But the value of Mr. Bower's warning lies in the inference that majority parties ought to come to some reasonable terms with the minorities and that the former should not drive the latter to appeal to the heads of governments to use the reserve powers. The chief complaint of Mr. Bower is that the little finger of the Congress is heavier than the hand of the British rule. The duration of the Congress government has been too short, less than a year, to enable a proper appreciation of

its administration to be made. But Mr. Bower held that the Madras Governments' initial achievements had brought it no popularity as months went by and as financial burdens grew. "As grow they must the position of the Congress will deteriorate. It is no longer possible for Congress speakers to tell the public that British Bureacracy is responsible for all grievances in the country."

But it is feared that the Congress will be able to repeat this last argument effectively for some more time. Sardar Vallabhai Patel has issued his dictum that Prohibition should be an accomplished fact in three years and if all the Congress provinces act by this advice, the local governments will be faced with serious deficits and the cry will be that the country is over-burdened with heavy military expenditure, and that a drastic cut in that item should be made to enable the provinces to continue to indulge in prohibition. The present position in Europe does not indicate any chances of reduction in that direction. On the other hand the world situation demands that India should be fully prepared to co-operate with Britain to fight the war menace.

Reduction of military expenditure being thus out of question for some time, the deficit provinces would have to suspend or curtail nation building or social activities for want of funds or impose more taxes to meet the deficit and to pay for increased expenditure. Time will not be far off when people will be ground down with heavier taxation than during the times of the despotic governments of medieval India and this will pave the way for the collapse of the Congress party.

Political Reforms in Cochin.

Political progress in Cochin has been steady and sufficiently rapid during the past fifteen years. The first legislative council was inaugurated in April 1925 with no doubt an elected majority and now after thirteen years the people of Cochin have been asked to shoulder the responsibility of administering certain nation-building departments of the government. In 1932, at the time of the installation of the present ruler on the Musnad, His Highness widened the electorate, increased the privileges and responsibilities of the Council and increased the strength of the council retaining the elected majority in its composition. Again some time later the franchise was further extended and a provision was made for the association of people's representatives with the administration of the State by the constitution of a number of advisory committees. Four years later we find the enlightened ruler expressing his faith in the loyalty of his subjects by the constitution of a committee of elected members of the legislature for the purpose of consulting on matters arising out of the State's entry into the proposed All-India Federation. This faith was fully justified by the recommendations of the Committee which were very jealous of the rights and privileges of their ruler and of the State. Such loyalty on the part of the people was rewarded by His Highness in his announcement at the public durbar on his 76th birthday early this year that steps should be taken to associate his people, directly with the administration of his government and make the legislative council more responsible in a more effective manner for the administration of certain nation building departments such as public health, co-operation, agriculture, Ayurveda, elevation of the depressed classes etc. These transferred subjects will be admin-

Jottings.

Trade Marks:—The Government of India are circulating for opinion a bill for the registration of trade marks in India which provides for the establishment of a cotton Trade Marks Registry at Bombay and for reciprocity arrangements with the United Kingdom, Indian states and foreign countries for mutual protection of trade marks.

Key Industries:—The minister for development in Bihar is arranging for a conference of all provincial Industries ministers at

nistered by a minister chosen from the elected representatives of the legislature and the minister will hold office during His Highness's pleasure and so long as he retains the confidence of the legislature. These reforms are now embodied in the Government of Cochin Act and rules thereunder. The Act embodies many other reforms. There is adequate provision for later extending the list of transferred subjects. The privileges of the members of the legislative council have been increased including full freedom of speech and many new subjects have been brought under its purview. About two-thirds of the expenditure of the State has now become votable. An analysis of the non-voted amount of the budget would show that the major portion of the same would remain the same even if the council were called upon to vote on them as these relate to the civil list, subsidy, pensions, interest and sinking fund etc. Thus the new Cochin legislature has an effective control over a greater part of the administration of the State. Time may not be far off when, if the people of the State use the present instalment of reforms to the fullest advantage, further constitutional advance towards the attainment of full-fledged constitutional monarchy might be effected.

Simla in July for considering measures for the development of key industries in India on a coordinated plan.

Industrial Advisory Board:—The Bombay Government have created an Industrial Board for the province to advise the Government on all new schemes and proposals relating to industrial development in the province. Sub-committees will be constituted for marketing handloom products and for the selection of chemistry and engineering scholars.

Emigration to Malayan States Prohibited:—The Government of India have prohibited the emigration from Madras Presidency of unskilled labour to the Straits Settlements and the Malayan States as it appears to them that the number of unskilled Indian labourers now in Malaya is in excess of the present requirements of industry there and the continuance of emigration to those places is undesirable.

Cawnpore Labour Strike:—The Government of the United Provinces have decided to appoint a permanent wage fixation Board and to fix a minimum wage of Rs. 15 for the labourers. A conciliation officer will be appointed to settle differences between the employer and the employee as they arise so as to prevent them from developing.

Nagpur Labour Dispute:—The Government of the Central Provinces have accepted the recommendations of the majority of the C. P. Textile Labour Committee and have expressed their opinion that the restoration of the wage cut beyond 60 per cent. would not be justified. Mr. Kalappa the dissenting member of the Committee recommended the restoration of 75 per cent. immediately and of the whole cut at the earliest opportunity.

Books Received.

Official Guide to Hartlepool.
Official Guide to West Hartlepool.

The Hartlepoons Offer to Industry.

The above from the Secretary, the Hartlepoons and District Industrial Development Board, Hartlepool.

Some Economic Facts and figures of H. E. H. the Nizams Dominions from the Department of Statistics, Hyderabad.

Annual Report of the Agricultural Marketing Adviser for the year ending 31st Dec. 1937.

Travel literature on (1) Indian Places of Pilgrimage (2) Buddhist places of pilgrimage (3) South India (4) Western India (5) Eastern India (6) Benares (7) Kashmir (8) Delhi (9) Rajputana (10) Agra and Fatehpur Sikri (11) Darjeeling (12) Bombay (13) Ellora and Ajanta from the Central Publicity Officer, Indian State Railways, Delhi.

The twentieth annual report of the Department of Industries and Commerce, New Zealand for the year ending 30th April 1937 from the Secretary.

The Government of Cochin Act 1113 and Rules thereunder from the Huzur Secretariat.

Review on the Annual Report of the Stationery Department, Hyderabad State for the year 1346 F.

Summary of the Administration Report of the Lunatic Asylum, Hyderabad State, for the year 1346 F.

The above from the Director, Information Bureau.

Agricultural Research and the Indian Farmer; from the Director, Imperial Agricultural Research Institute.

Agriculture and Live Stock in India; from the Secretary, Imperial Council of Agricultural Research.

Southern India, Investor 1938. from Messrs. Kothari & Sons, Madras.

Economics of Hyderabad.

[Some Economic Facts and Figures of the Nizam's Dominions. Price Re. 1.]

The book brings within its compass all the useful information relating to the economic condition of the State and will be found to be a valuable reference volume. Most of the sections are descriptive and would enable the reader to understand the dry facts and figures easily. The earlier sections relate to climate and rainfall, drainage and irrigation, mineral forest and agricultural resources and livestock. We find stated that the gold mines closed down in 1920 on account of mining operations becoming unremunerative but that steps are being taken by Government to secure, if this be commercially practical, their reopening.

The section on population gives some interesting facts. Only 11 per cent of the population live in towns. Statistics on occupation show that 270 out of every 1000 of people live by agriculture while those living by industry, trade and transport form 49, 55, and 21 per thousand. Domestic service absorb 32 per mille while administration gives employment to 13 per thousand of the population.

22343 persons are engaged in money lending of whom 14 per cent. are women.

In the rural parts, it is stated, that money lending and grain dealing are so unseparably combined in one person that a cooperative society however well organised will find it very difficult to compete. It is further stated that money lending is not confined to any particular caste, or creed. All religions including Muslims are engaged in this business though the majority i.e. 84 per cent are Brahmanic Hindus.

Publications Received.

London Chamber of Commerce
Commercial News [Journal
Barclays Bank Monthly Cables
Indian Information Series
Barclays Bank Monthly Review
Indian Soap Journal
The Travancore Government Gazette
Newfoundland Journal of Commerce
South Africa Standard Bank Review
The Commercial Opinion
Mysore Chamber of Commerce
Journal Official [Bulletin
The Cochín Government Gazette
Circulaire Commerciale
Monthly Summary of the National
Index [Bank of Australasia
The Industrial Australian and Min-
The Prince [ing Standard
Statistical Bulletin of the Interna-
tional Rubber Regulation Committee
Norwegian Trade Review
The Pudukkottai Gazette
The Ceylon Trade Journal
Anglo-American News
Southern India Commerce
Exporter and Importer
Movieland
Indian Finance | Spectator
Monthly Record | Guardian
World Trade | Industry
Economic News | Indian Trade
Railway Herald | The Whip

The section on education gives illuminating details of the progress of education in the State during the last 25 years. The number of pupils under instruction has increased from 66 thousands to over 353 thousands during the period while the state expenditure on education has increased from Rs. 14 lakhs to nearly a crore. All branches of education were developed.

The section on Industries gives details of the progress in the various industries in the State, such as textiles, carpets and blankets, silk, oils, leather, matches and others. The State is also taking a keen interest in the development of cottage industries. The other sections of interest relate to marketing, transport and credit.

YOUR DUTY

Every young man, Married or Single, Rich or Poor, has someone dependant on him and it is his duty to ensure that such dependants would be left adequately provided for, in the event of his death.

LET THE "ORIENTAL" HELP YOU TO DISCHARGE THIS DUTY.

For over 64 years "ORIENTAL POLICIES" have helped thousands of families in their time of need caused by the death of their earning member.

**SOONER or LATER every man becomes uninsurable, so
DO NOT DELAY DOING YOUR DUTY.**

**Insure Your Life with the "ORIENTAL"
and ensure your dependants' future.**

Write for particulars to:—

ORIENTAL

Govt. Security Life Assurance Co., Ltd.,

No. 3, McDonald's Road, Cantonment, Trichinopoly.

Estd. 1874.

Head Office:—BOMBAY

Branches and Representatives all over India.

REVIEWS—மதிப்புரைகள்.

Oriental Government Security Life Assurance Co., Ltd.

The several stages through which the new Indian Insurance Act has passed have naturally aroused public interest in Life Assurance to a remarkable degree and as should be expected, the Annual Reports of Life Assurances receive much greater attention now than was the case formerly. The report of the ORIENTAL for last year gives ample evidence of the progress made in several directions and we are gratified to find that the Company issued over 55,000 policies for about Rs. 10 crores. The assurances now in force with the Company amount to well over 73 crores which is certainly a huge figure, taking into account the appalling poverty prevailing in the country. But much more remains to be done, as the per capita insurance in force in this country is very poor compared with that prevailing in other progressive countries of the world, both Occidental and Oriental.

The salient features of the Company's operations during 1937 are (1) its satisfactory claim experience and (2) Expense Ratio and we congratulate the Oriental on its record. The Company has carried the message of Life Assurance to every nook and corner of India and even overseas and every year's working gives additional strength for enlarging its scope of service to the public.

Presiding over the Annual Meeting of the Company's policy holders and shareholders on the 1st June, the Chairman of the Board of Directors, Sir Purshotamdas Thakurdas, explained in detail the progress made by the Company during the year under review. He referred to the probable effects of the new Act on

Life Assurance in the country and its emphatically of the opinion that it must have a very salutary effect on Insurance Companies operating in India. One thing however is regrettable. The act does not provide for preventing unfair competition from foreign companies with the result that Indian Offices naturally find it difficult to face their powerfully established foreign rivals and it is to be hoped that Government will soon see the necessity for adequate protection to Insurance Companies.

Judged by its distinguished record during a period extending to over 64 years, the Oriental may confidently be expected to have a still brighter future and we wish the Company many more years of service to the public.

Agricultural Research and the Indian Farmer.

[A popular account of Agricultural Research under the Government of India. Published by the Imperial Agricultural Research Institute]

This is a non-technical account of the nature of the scientific work undertaken at the Imperial Agricultural Research Institute, Delhi which was originally situated at Pusa and of the results that have emerged from it. The booklet explains how the work of the institute has helped to increase crop yields, to lower costs of production, to improve the commercial quality and the nutritive value of agricultural products, to improve breeds of milch cattle etc.

The Government of India spent on the Institute for the 31

years of its existence Rs. 281 lakhs. As a result of the work of the Institute, the agriculturist has been much benefitted by improved crop yields etc. and the increase in agricultural income of the country in one year (1934-35) has been computed to be Rs. 423 lakhs approximately one and a half times that spent on the Institute in 31 years.

Taking the work on sugar cane, the improved varieties evolved at Coimbatore have become so popular that the area under improved varieties of cane has increased from 75,334 acres in 1924-25 to 2,445,719 acres in 1934-35. Such increase in area under improved varieties has resulted in the value of the yield from sugar cane increasing by Rs. 228 lakhs. Similarly improved varieties of wheat, it is estimated, has led to the increase in agricultural income by nearly Rs. 2 crores.

Another important work undertaken at the Institute is producing new varieties of crops to order. The situation is dominated by the buyer who knows exactly what he wants. The buyer has to depend on the tastes and fancies of the consumer, and these, like fashions, change with time. The cultivator, therefore, has to meet the changing needs and the crop breeder at the Institute has therefore to be perpetually busy.

The booklet also contains accounts of how the Institute deals with insect pests and works for the improvement of cattle in India.

The booklet will be found interesting to all.

Agricultural Marketing in India.

(Annual Report for 1937. From the Agricultural Marketing Adviser to the Government of India. Price As. 6.)

The most noteworthy feature of the period under report was the passing by the Central Legislature of the Agricultural Produce (Grading and Marking) Act. To give a practical lead the Central Marketing Staff initiated grading and marketing of different commodities at more than 25 centres. The success achieved at these centres indicates that there is a demand for graded goods and that, particularly for perishables such as eggs and fruits, producers can in many cases secure considerably better returns by proper grading.

Hide grading stations seem to have been popular, the parties concerned undertaking to meet the cost of labour representing one third of the total provided the stations were continued for a further period, with a view to enable the market for graded hides being firmly established. Grading eggs has also been found to be profitable by local collectors at the Pabbi grading station in the North West Frontier Province, who formed themselves into a co-operative society, obtained the grading machine on loan and ultimately took over the grading station as a running concern. It is proposed to conduct tests on improved containers with a view to prevent breakages in transit.

In regard to fruits it was found that machine grading was not suitable to all kinds of fruits and hand grading was much better in certain cases and it is proposed to increase the number of hand grading experimental stations.

Substantial progress was made in regard to the standardisation of uniform contract terms.

The report contains many other interesting details of the work car-

ried on by the marketing staff while the separate reports of the Senior Marketing Officers in provinces and certain states are also appended.

The Southern India Investor 1938.

[Compiled and Published by Messrs. Kothari and Sons, Share, Stock and Exchange Brokers, Armenian St., Madras.]

That a reference book of this kind has been published for the third time in succession conclusively proves that it meets a real want. There has been a considerable growth in industrial and business activity not only in South India but in the whole of this sub-continent and the investing public would be at a loss to know the exact position of the various fields of investment and for them a comprehensive reference book is a decided necessity. Messrs. Kothari & Sons are doing a useful service to them by issuing such a reference book. *The Southern India Investor* brings within its compass all the necessary information regarding the various concerns not only in South India and the other parts of this country but also about the foreign concerns shares of which are available to the Indian investor. There is also the needed information about Government securities and loans. The concerns are classified into Banks, Cotton and Jute Mills, Rubber and Tea (rupee and sterling). Sugar and Breweries, Telephone, Electrics, Railways, Gold Mines, Dollar Rubber Companies, Mining Companies, Miscellaneous Rupee and Sterling and U. S. Dollar Companies, Madras and Calcutta Stock Exchange Rules and Schedule of Brokerage charges are also included.

There are some important articles which afford instructive reading. The introductory article makes a survey of 1937 and makes a reference to Coimbatore

as enjoying certain advantages in regard to cotton textile industry. The article sounds a note of warning as regards the sugar industry. There has been over production of sugar and in the case of South India, as a result of the establishment of new factories the problem of marketing of sugar has arisen.

The article on cement industry is instructive in that it deals as to how the cement concerns have successfully tackled the various problems connected with over production, competition rate war, publicity etc. The part Unit Trusts are playing in the field of investment which was described in the last year's "Investor" is continued in an article which describes the chief events in that field of investment activity. The other interesting articles are:—London Rubber Market Review, Review on Straits Tin and Rubber shares for 1937, World Bullion Market, and Colombo Share Market.

We hope the annual will continue to grow in popularity.

Agriculture and Live-Stock in India.

The May issue of *Agriculture and Live Stock in India* has an instructive article on the collection and cultivation of medicinal plants containing valuable suggestions. A scientific study of the vitamin content of mangoes is presented by Messrs Banerjee and Rama Sarma of the Department of Biochemistry, Indian Institute of Science, Bangalore. The authors state that there were high variations in the vitamin content of the different species examined and even in the same variety they differed from one sample to another. The authors suggest that the influence of time of plucking, stage of ripening and also soil fertility and climatic conditions on the vitamin content of the fruit is worth investigation. There is also another informative article on the loss of fat during butter-making and its prevention.

Indian Places of Pilgrimage Buddhist Places of Pilgrimage Places of Interest in India

We have received descriptive literature relating to places of pilgrimage in India and to places of interest to the general tourist from the Central Publicity Bureau. The first pamphlet which is profusely illustrated contains full descriptions of items of interest in the many important pilgrim centres. Fairs and festivals are noted while there are detailed informations regarding accommodation useful to the orthodox pilgrims. The pamphlet will be found very useful to the pilgrims. The second pamphlet relates to places of interest to Buddhists and to archaeologists and historians and contains much detailed information.

Places of interest to the general tourist are described in detail with choice illustrations in a series of well produced folders. Among them might be mentioned Delhi, Agra, Benares, Kashmir, Darjeel-

ing, Ellora and Ajanta and Bombay while there are special folders issued covering South, East and Western India, Kashmir and Rajputana.

The Hartlepoons:—Official Guides & Advantages to Industry.

The official guides for Hartlepool (east) and west Hartlepool are published by the respective Town Councils and these in conjunction with the pamphlet published by the Hartlepoons and District Industrial Development Board constitute the efforts made by them to induce businessmen to start industries and trading concern in the locality. In the pamphlet last mentioned are detailed the various facilities available for setting up industries there while a table sets forth details about 22 sites available for the purpose. Sites by themselves are not the only consideration for starting business. Local climatic, and social amenities are also considered necessary nowa-

days and the official guides referred to above give full details regarding the general facilities available in the locality. Both Hartlepool and Seaton Carew are stated to be healthy places of resort while there are ample facilities for recreation. The efforts of these authorities to make known the advantages of the locality is praiseworthy and are well worth copying by Indian Municipal Organisations.

Sugar Production.

First Memorandum on the Production of Sugar refined from Gur in India during 1938 issued by Mr. R. C. Srivastava, B.Sc., O.B.E., Director, Imperial Institute of Sugar Technology, India, Cawnpore reveals that the total production of sugar refined from gur in India during the year 1938 is estimated at 28,100 tons as against the revised estimated production of 19,500 tons in the previous year.

PAINT YOUR CAR,

BUS.

HOUSE

WITH

**THE DOUBLE
PROTECTION PAINT
WITH THE ENAMEL FINISH**

AGENT:—

T. R. Rangasawmy Naidu,

PAINT & GLASS MERCHANT,

BIG BAZAAR STREET, TRICHINOPOLY.

Mushroom Industries and "Official" Patronage

Now that India is making such rapid strides in the matter of Industrial expansion, a new menace has arisen which needs to be tackled at once before it gets completely out of control.

And that menace is the manner in which enterprising, but not always stable, financial "magnates" manage to secure official patronage to young, and often mushroom, companies. We are not opposed to enterprise; nor do we object to the enlisting of the support of officialdom. But we do feel that Governors and Premiers and Cabinet Ministers should exercise a little more restraint and firmness when asked to participate in opening ceremonies of new commercial institutions.

The encouragement of indigenous industry is undoubtedly a fine characteristic for those in authority to show; but surely it is neither right nor politic for a Provincial Governor to lend his name and patronage to a young company which is struggling for existence, especially when those in control take advantage of such official kindness by using that name to boost up and sell shares which had reached a very low figure.

We have in mind certain cases that have occurred during the past few months in which provincial governors have attended the ceremonies of laying the foundation-stones, or opening the new buildings, of young and inexperienced companies which were literally in danger of dying a premature death owing to their lack of appeal to and support from the general public. But once the name of a Governor, or even a Premier or a Cabinet Minister, appeared in the press as having patronised it, even in such a formal manner, the shares of such companies have suddenly started to soar, for the general public rather naturally think that any company which has been given such official and dignified support and patronage must be a first-class venture in which money can be safely invested.

There is, of course, nothing against Governors and Cabinet Members associating themselves with well-established concerns, whether Indian or British. In fact,

nothing can do trade and industry greater good than such recognition of its usefulness and stability. But surely it should be laid down as a general principle that Governors in particular should not permit themselves to have any dealings, social or otherwise, with young firms that have not yet proved themselves. The mere erection of a fine building with the investors' capital is not by any means sufficient to prove that a company is being run in a sound and honest way, or that the shares are worth buying. Indeed, most modern businesses which are operating on a very large scale made small and modest beginnings, and did not spend their first influx of capital in ornate and palatial head offices. They were, usually, more anxious about the firmness of the foundations rather than about the meretricious attractiveness of the facade.

It is not perhaps necessary to say a great deal more on this point, but we once again urge that Governors should give even more attention to the "etiquette" of commercial patronage as they do to that of social intercourse. Every visitor to Government House, every guest who stays there, every person invited to one of the mammoth seasonal garden parties, is put under the X-ray of close examination as to his or her fitness to mix in such elevated circles. How more essential is it, then, to submit every aspiring and enterprising commercial concern to an even more rigid examination before a Governor, by his participation in an opening or foundation-stone-laying ceremony, puts the seal of official approbation on the merits and stability of such concerns. For, after all, the patronage of Governors in India has always been regarded, as a unique honour conferred only upon the best and the highest and the most deserving; and even though we are passing through a "democratic" era, there is no good to be gained from indiscriminate, or even overgenerous, patronage of the kind which has become more and more common all over India during the past year or so as part of the zeal of officialdom to demonstrate that its aims and interests are not anti-Indian

With regard to the patronage being given, in similar manner, by Premiers, the situation is somewhat different; although the principle remains the same. Apart from the fact that all of the provincial Prime Ministers are, or should be, far too busy in organising and administrative and executive work to have much time to spend in lending their influence and name to countless industrials and commercial concerns, the fact must be faced that all too often their association with such youthful enterprises very often savours of political strategy, or even worse. Party funds, we know, need occasional replenishing, and hence the presence of a Premier, or a Minister, can often be the result of a clever "bargain" for party support. But that is not the way to build up indigenous commerce and industry. Even youthful concerns must learn to stand on their own legs; and to prevent unfortunate misunderstanding, and even swindling of the public by share-pushing of a dangerous kind, provincial Cabinets should lay it down that patronage of the kind referred to should be given only to well-established companies, and then only on very important occasions.

With the provincial Governors setting the example, it is not surprising that it appears to be part of the work of most of our Prime Ministers and their Cabinet colleagues to devote many hours to hurried visits to banks, insurance companies, shops and factories, so that those controlling these concerns can announce, through a gullible press, that they have received such official patronage.

Study the share market for a month or so, and you will be amazed at the way shares shoot up at the time of such visits, often to fall with a bang shortly afterwards when the investors find that business capability and experience have been made subservient to social prestige and the ability to persuade a Governor or political leader to give their patronage at a time when things looked bad for the company. The sort of thing is a definite menace; and the sooner it is stopped the better will it be for Indian investors and the commercial world as a whole—*The Whip*.

ஸ்ரீரங்கம் தேவஸ்தானம் நோட்டீஸ்

1. ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீரெங்கநாதஸ்வாமி தேவஸ்தானத்திற்கு 1348ம் பலலி ஆடி மாதம் முதல் ஒரு வருஷத்திற்கு தேவையான நெய்யும், விளக்கெண்ணையும், நல்லெண்ணையும், கடலெண்ணையும், கிரோலின் எண்ணையும், மற்ற இதர சாமான்களும் சப்ளை செய்ய இச்சையுடையவர்கள் 1938ம் வருஷம் ஜூலை மாதம் 5ம் தேதியிலிருந்து அல்லது அதற்கு முன்னாவது எக்ஸ்கியூடிவ் ஆபீஸர் அவர்களுக்கு வந்து சேரும்படி அடியிற்கண்டபடி தனித்தனி டெண்டர் போட வேண்டியது.

2. ஷே டெண்டர்களுடன் டிபாசிட் முதல் தரம் பட்டி நெய்க்கு ரூ. 500-ம், விளக்கெண்ணைக்கு ரூ. 50-ம், கிரோலின் எண்ணைக்கு ரூ. 25-ம், இதர சாமான்களுக்கு ரூ. 300-ம் கரென்ஸி நோட்டாகச் சேர்த்து அனுப்பவேண்டியது.

3. டெண்டர்கள் 1938ம் வருஷம் ஜூலை மாதம் 17ம் தேதி பகுதான்ய வருஷம் ஆடி மாதம் 2ம் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 10 மணிக்கு தேவஸ்தானம் ஆபீஸில் எக்ஸ்கியூடிவ் ஆபீஸர் முன்பாக திறந்து, தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு அங்கீகரிக்கப்படும்.

4. டெண்டர் கொடுக்க இஷ்டமுள்ளவர்கள் தேவஸ்தானத்திற்கு வேண்டிய மளிகைசாமான்களும், அவைகளின் தேவையான நிறை அல்லது அளவு கண்ட பாரங்களுக்கு தேவஸ்தானம் ஆபீஸில் நேரிலாவது தபால் ஸ்டாம்பு அனுப்பியாவது பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

S. ராஜகோபால் நாயிடு,

எக்ஸ்கியூடிவ் ஆபீஸர்,
ஸ்ரீரெங்கநாதஸ்வாமி தேவஸ்தானம்.